

Orat: Adherbalis ad
P. C.

420

Pater C. Micipsa pater meo moriens mihi praecepit, ut
reoni Numidia tantummodo procurationem existimarem meam, ceterum
jus et imperium ejus penes vos esse, simul eniterer domi militiarum,
quam maximo usui esse populo Romano. Vos mihi coonatorum, vobis
affinium loco ducerem. Si ea fecissem in vestra amicitia, exercitum, di-
vicias, munimenta reoni me habiturum. Quae praecepta patris mei cum
aspirarem, suorum hono omnium, quos terra sustinet sceleratissimam,
contempto imperio vestro, Masinisa me nepotem, etiam a stirpe socium,
atque amicum pop. Rom. reona, fortunisque omnibus expulit. Atque eo P. C.
quoniam eo miserarum venturum eram, vellem potius ob mea, quam ob majorum
meorum beneficia posse me a vobis petere auxilium, ac maxima deberi mihi
beneficia a populo Romano, quibus ultimam non coerem. Secundum ea si
desideranda erant, uti debetis uterer. Sed quoniam parum tuta per
se ipsa probitas est, neque mihi in manu fuit suorum qualis foret, ad
vos confuor, P. C. quibus, quod mihi miserandum est, coor prius
oneri quam usui esse. Ceteri reos, aut bello victi, in amicitiam a vobis
recepti sunt, aut in suis dubijs rebus societatem vestram appetiverunt.
familia nostra cum populo Romano bello Carthaginiensi instituit ami-
citiam, quo tempore majoris fidei ejus quam fortuna petenda erat.
Quorum procerem vos, P. C. nolite pati me nepotem Masinisa frustra
a vobis auxilium petere, sed si ad impetrandum nihil causa haberem,
praeter miserandam fortunam, quod paulo ante rex, genere, fama, atque
copijs potens, nunc deformatus orumnis, inops alienas opes expecto.
tamen erat Majestatis populi Romani prohibere injuriam, neque pati
cujusquam reonum per scelus crescere. Verum eorum his finibus rector
sum, quos Majoribus meis populo Romano dedit. Unde pater, et vos
me una vobiscum expulere Syphacem, et Carthaginem. Vestra beneficia
mihi erepta sunt, P. C. Vos in mea injuria despecti estis, cum me miserum
huccine Micipsa pater, beneficia sua evasere? Ut quem tu parem cum
liberis tuis, reonibus participem fecisti, is potissimum stirpis tuae
extinctor sit? Nunquam me eorum familia nostra quidem erit? Semper
ne in sanovine ferro, sua versabitur? Dum Carthaginienses incolones
fuerunt, iure omnia sua patiebantur, hostes a latere, vos amici procul.
Spes omnis in armis erat. Postquam illa pestis ex Africa ejecta est:
lecti pacem aspirabamus, quippe quis hostis erat, nullus, nisi forte
quem vos iussissetis. Ecce autem ex improvviso suorum intoleranda
audacia, sceleris, atque superbia sese efferens, fratre meo, atque eodem
propinquo suo interfecto, primum reonum eius, sceleris sui prae-
fecit: post, ubi me ipsidem dolio nequit capere, nihil minus, quam